

Arrest

nr. 350 915 van 28 juli 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: **X**

Gekozen woonplaats: **X**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 29 december 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 november 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 maart 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 april 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. D'HONDT.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen België binnengekomen op 7 juli 2024 en heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend op 30 juli 2024.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) op 15 januari 2025 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Bij het CGVS werd verzoekster gehoord op 27 maart 2025.

1.3. Op 27 november 2025 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren te Copacabana (Colombia) op (...) 2005. U hebt het middelbaar onderwijs afgerond en begon vervolgens aan hogere studies die u niet hebt afgerond omwille van uw problemen in Colombia. Uw moeder, L.(...) F.(...) J.(...) G.(...) (CGVS nr.(...) en O.V. nr. (...)), is reeds voor u vertrokken uit Colombia en naar België gereisd. U reisde haar achterna en diende op 30 juli 2024 een verzoek om internationale bescherming in.

Wat betreft de elementen op basis waarvan u een verzoek tot internationale bescherming hebt ingediend verwijst het CGVS naar het beschreven feitenrelaas in de beslissing van uw moeder L.(...) F.(...) J.(...) G.(...) (zie ook hieronder):

"U verklaart de Colombiaanse nationaliteit te hebben. U bent geboren op (...) 1988 in Copacabana, departement Antioquia (Colombia). U hebt het middelbaar onderwijs afgemaakt en werkte van 2015 tot aan uw vertrek als adviseur verkoop in een winkel, tijdens de seizoenen dat er veel werk was.

Uw familie kreeg in 2014 problemen als gevolg van een burenruzie waarbij bendeleden betrokken werden. Jullie werden bedreigd en afgeperst. In 2016 escaleerden deze problemen met de moord op uw partner J.(...) L.(...) G.(...). Uw moeder is in dit verband klacht gaan indienen. Enkele weken later zijn jullie onder politiebescherming vertrokken uit de wijk Copacabana omdat de bende jullie huis was binnengevallen. U, uw broer J.(...) P.(...) J.(...) G.(...) (CG-nr (...) en O.V.-nr (...)) en uw moeder legden getuigenissen af tegen de bende "La Azulita". Omwille van deze gebeurtenissen werden jullie erkend als ontheemden door de Colombiaanse overheid. U woonde twee jaar lang in Itagui. Vervolgens woonden jullie in de wijk Bello. Uw broer werd door de autoriteiten overgebracht naar de stad Barranquilla. In 2022 besloten jullie omwille van financiële moeilijkheden terug te keren naar Copacabana. Ook uw broer kwam opnieuw in dezelfde wijk wonen.

In 2019 werd uw broer J.(...) P.(...) op straat ontvoerd door de bendeleden. Hij werd door hen mishandeld en met de dood bedreigd, maar kon ontsnappen. Ook deze feiten heeft hij ter kennis gebracht van het Colombiaanse gerecht. De twee bendeleden die hiervoor verantwoordelijk waren zijn opgepakt en, onder andere door de getuigenis van J.(...) P.(...), veroordeeld tot gevangenisstraffen.

Een deel van de bende was nog altijd aanwezig in de wijk. Uw broer werd daarom nog steeds bedreigd en achtervolgd. Ook u en uw huidige partner werden achtervolgd; bendeleden hebben foto's gemaakt van de nummerplaat van jullie moto. In 2022 ontving uw broer berichten waarin werd gedreigd dat ze zijn meisje gingen vermoorden en in stukken hakken. Op aanraden van familie besloten jullie dat uw broer naar België zou reizen om daar asiel aan te vragen. Op 03 mei 2022 diende hij bij DVZ een verzoek om internationale bescherming in.

In april 2023 werd u, niet voor het eerst, achtervolgd door bendelid "T.(...)", die u bedreigde met een vuurwapen. U besloot net als uw broer Colombia te verlaten, samen met uw partner J.(...) A.(...) L.(...) A.(...) (CGnr (...) en O.V.-nr (...)). Op 08 juni 2023 dienden jullie een verzoek om internationale bescherming in.

Uw dochter M.(...) M.(...) J.(...) (CG-nr (...) en O.V.-nr (...)) bleef in Copacabana wonen om haar studies verder te zetten. Op haar beurt werd zij soms opgewacht en achtervolgd door bendeleden als ze van de universiteit kwam. Zij reisde u daarom achterna en diende op 30 juli 2024 een verzoek om internationale bescherming in.

Op 27 oktober 2025 deed uw broer J.(...) P.(...) afstand van zijn verzoek om internationale bescherming om vrijwillig terug te keren naar Colombia.

Bij terugkeer naar Colombia vrezen jullie vermoord te worden door leden van de bende "La Azulita".

Ter ondersteuning van jullie verzoek hebben jullie volgende documenten neergelegd: uw paspoort en dat van uw partner, het paspoort van uw broer, het paspoort van uw dochter, uw Colombiaanse identiteitskaart en die van uw partner, een kopie van jullie huwelijksakte, een bundel kopieën van documenten met betrekking tot jullie problemen, een tweede bundel kopieën van documenten met betrekking tot jullie problemen, en een bundel foto's met betrekking tot jullie problemen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden besloten dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

1. Wat niet betwist wordt

Op basis van jullie verklaringen en de door jullie neergelegde documenten wordt niet betwist dat uw familie in 2016 ontheemd werd nadat uw toenmalige partner werd vermoord, of dat uw broer in 2019 slachtoffer was

van een criminele ontvoering. Evenmin wordt betwist dat uw broer in dat verband getuigenissen heeft afgelegd.

2. Geen actuele vrees in uw hoofde

2.1 Familieleden met zelfde profiel verblijven in Colombia

Uw broer J.(...) P.(...), die slachtoffer werd van ontvoering en mishandeling omdat hij getuigenissen had afgelegd en die volgens jullie verklaringen als enige van de familie door de autoriteiten werd overgebracht naar een veilig oord in een ander deel van Colombia, deed op 27 oktober 2025 vrijwillig afstand van zijn asielprocedure omdat hij wilde terugkeren naar zijn herkomstland (zie blauwe map)

Volgens uw verklaringen (CGVS 2, p.4) heeft uw moeder aangifte gedaan bij de politie en meegewerkt aan het onderzoek tegen de bendeleden. Tot op heden bevindt zij zich nog altijd in Medellin, op slechts een 15 à 20tal km van Copacabana (CGVS dochter, p.5). Volgens uw broer komt dat onder andere doordat zij nog altijd een proces aan het voeren is tegen de bendeleden (CGVS broer 2, p.7). Zelf wijt u het gewoon aan geldgebrek (CGVS 2, p.12-13). Wat er ook van zij, uw moeder, die even betrokken was bij alles als uzelf, is altijd in Colombia blijven wonen.

Volgens uw dochter woont haar tante, uw zus dus, nog steeds in hetzelfde huis in Copacabana (CGVS dochter, p.5). Zelf verklaart u daarover dat ze bij jullie moeder woont (CGVS 1, p.7). In elk geval staat vast dat uw zus dus ook altijd in Colombia is gebleven.

Indien het mogelijk is voor uw verwanten om in Colombia te leven, moet zo iets natuurlijk ook mogelijk zijn voor u. Dit geldt des te meer omdat u verklaart dat uw broer meer gevaar liep dan u (CGVS 1, p.18)

2.2 Recente vervolging niet geloofwaardig

2.2.1 Beweerde aanleiding vertrek niet geloofwaardig

Over de beweerde gebeurtenissen sinds de ontvoerders van uw broer zijn veroordeeld door de rechtbank zijn jullie opvallend vaag en algemeen. Zowel u als uw man geven meermaals aan dat jullie niet goed zijn met datums, en slagen er niet in om de beweerde gebeurtenissen in een chronologisch coherent geheel te plaatsen (CGVS 1, p.4,16,18; CGVS 2, 8,10,12; CGVS man 2, p.3,4). Het gaat dan in het bijzonder om de beweerde achtervolgingen, bedreigingen, en voorvallen waarbij er foto's gemaakt zouden gemaakt zijn van de nummerplaat van jullie voertuig.

Uw man weet ook niet wie het was die u achtervolgde en bedreigde (CGVS man 2, p.4) terwijl dit incident aan de basis van jullie vertrek zou liggen. Evenmin kan hij enige details geven over de bendeleden die u zouden viseren (CGVS man 2, p.7). Dat hij niets weet over wie jullie eigenlijk vrezen, ondermijnt in ernstige mate de geloofwaardigheid van de door jullie ingeroepen vrees. Gevraagd naar wie van de bendeleden ondertussen al zijn vrijgelaten, noemt uw broer trouwens ook niet het alias "T.(...)" (CGVS broer 2, p.8) wat niet plausibel is als deze man u sinds uw vrijlating belaagde (CGVS 2, p.11,12) en zo rechtstreeks verantwoordelijk was voor uw vertrek. Uw broer blijkt helemaal niet op de hoogte te zijn van dit beweerde incident dat tot uw vertrek geleid zou hebben: hij verklaart immers dat u in 2022 al had besloten om het land te verlaten, maar dat niet eerder kon doen vanwege praktische bezwaren (CGVS broer 2, p.14).

Zowel u als uw man beweren dat jullie op een korte termijn uit Colombia zijn moeten vluchten. Zo stelt uw man dat jullie van de "ene dag op de andere" (CGVS man 1, p.7) zijn vertrokken, en dat jullie de paspoorten slechts 15 dagen voor jullie vertrek hebben geregeld om dat mogelijk te maken (Ibidem). U zegt zelf ook dat jullie "niets op voorhand" gepland hadden (CGVS 1, p.8). Daarmee doen jullie de waarheid geweld aan. Jullie hadden immers al paspoorten geregeld in november 2022, en in uw klacht van 10 april 2023 vermeldt u ook uitdrukkelijk dat u "politieke hulp" zoekt in België. Deze passage in de aangifte wijst er trouwens op dat de klacht werd ingediend met de asielprocedure in gedachten, waardoor ze gesolliciteerd overkomt. In elk geval bevat ze niet meer dan een weergave van uw verklaringen maar geen verwijzingen naar onderzoeksdaden of naar een onafhankelijke bron. Zelfs indien deze gebeurtenis zich zou hebben voorgedaan, was ze duidelijk niet ernstig genoeg dat uw echtgenoot zich erover informeerde (zie supra). Na confrontatie met jullie eerdere verklaringen zegt u reeds van plan geweest te zijn om te vertrekken en dat u echt besloot te vertrekken na het incident met "T.(...)" op 07 april 2023 waarvoor u klacht hebt ingediend (CGVS 2, p.8). Uiteindelijk hebben jullie Colombia verlaten op 04 juni 2023, dus drie maanden later. Dat kan niet worden beschouwd als een overhaast of dringend vertrek.

2.2.2 Beweerde aanleiding vertrek dochter niet geloofwaardig

Ook uw dochter M.(...) zou in 2024 uit Colombia gevlucht zijn omdat ze voor haar leven vreesde. Ze is in de periode november 2023-juli 2024 vijf keer in contact gekomen met bendeleden, die naar haar riepen en wapens lieten zien (CGVS dochter, p.7-10). Haar verklaringen hierover zijn evenwel opvallend vaag en algemeen. Bovendien zijn deze niet consistent: M.(...) maakt eerst geen melding van enige specifieke dreiging (CGVS dochter, p.7) en ontkent vervolgens dat ze werd aangesproken door de bendeleden (CGVS dochter, p.10,12), om even later toch nog toe te voegen dat ze wel degelijk werd aangesproken en bedreigd (CGVS dochter, p.12). Dat past ze vervolgens nog eens aan door te stellen dat toen heel de familie bedreigd werd (CGVS dochter, p.13).

De dreiging tegen M.(...) zou voornamelijk vanuit "Mo.(...)" komen, de man die uw broer heeft ontvoerd (CGVS dochter, p.7,8,13). Dat kan niet, want volgens uw broer zit "Mo.(...)" sinds 2019 al in de gevangenis (CGVS broer 2, p.11). Uw broer verklaarde dat hij zich niet kon herinneren wat er precies gebeurd is dat geleid heeft tot het vertrek van uw dochter (CGVS broer 2, p.9-10) wat op zich al helemaal niet aannemelijk is. Geconfronteerd met de verklaringen van uw dochter stelt hij dat gaat om een neef van "Mo.(...)" genaamd

"Mo.(...)" die sprekend op hem lijkt (CGVS broer 2, p.12). U sluit zich aan bij deze uitleg (CGVS 2, p.10). Daarmee geven jullie dus een grondig verschillende versie dan M.(...), die er geen twijfel over liet bestaan dat zij het had over dezelfde man die uw broer had ontvoerd (CGVS dochter, p.13).

Jullie hebben overigens geen begin van bewijs neergelegd dat deze feiten zich zouden hebben voorgedaan of dat jullie daarvan aangifte hebben gedaan bij de politie zoals uw broer beweert (CGVS broer 2, p.11).

2.3 Bescherming beschikbaar

Tot slot stipt het CGVS nog aan dat er voor jullie in het verleden bescherming beschikbaar was, zoals blijkt uit verklaringen en door u neergelegde documenten. Jullie verklaren dat jullie familie nog altijd gebruik maakt van beschermingsmaatregelen. Uw dochter die als laatste uit Colombia is vertrokken moet evenwel toegeven dat zij niet weet wat die maatregelen dan wel precies inhouden, behalve dat de politie vaak langs kwam (CGVS dochter, p.10). Deze kennelijke desinteresse in de veiligheidssituatie valt niet te rijmen met dat van iemand die oprecht meent internationale bescherming nodig te hebben. Zoals hierboven uiteengezet hebt u ook helemaal niet aannemelijk kunnen maken dat er zich in de voorbije jaren gebeurtenissen hebben voorgedaan die ertoe zouden nopen dat bescherming nodig zou hebben. Indien er in de toekomst wel dergelijke feiten zouden plaatsvinden, is het een redelijke verwachting dat u zich in de eerste plaats tot de nationale autoriteiten zou wenden voor bescherming. Uit de beschikbare informatie blijkt immers dat Colombia beschikt over een functioneel overheidsapparaat (zie blauwe map).

U maakt aldus niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De overige door u neergelegde documenten kunnen deze beoordeling niet ombuigen. De paspoorten, identiteitskaarten, en de kopie van jullie huwelijksakte tonen jullie nationaliteit, identiteit en uw huwelijk aan. Dit zijn allemaal zaken die niet ter discussie staan in deze beslissing.

De door jullie neergelegde documenten en foto's tonen aan dat uw toenmalige partner werd vermoord, dat uw familie daarna werd ontheemd, dat uw broer in 2019 slachtoffer was van een criminele ontvoering, en dat uw broer in dat verband getuigenissen heeft afgelegd. Zij werpen evenwel geen ander licht op de bovenstaande beoordeling wat betreft de recentere door u beweerde gebeurtenissen, die geleid zouden hebben tot uw vertrek en waarop u uw actuele vrees baseert.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

In Colombia vond de afgelopen vijf decennia een gewapend conflict plaats tussen de Colombiaanse autoriteiten en verschillende rebellengroeperingen, met als belangrijkste de FARC en het ELN. Evenzeer verschenen paramilitaire groepen op het toneel. Vanaf de jaren '2000 konden de rebellen geleidelijk aan worden verdreven naar de periferie van het land en vond een ontwapening van de paramilitairen plaats. Er werd bovendien op 30 november 2016 een historisch vredesakkoord ondertekend tussen de FARC en de Colombiaanse regering. Het merendeel van de FARC-strijders legde de wapens neer en kon zich geleidelijk aan re-integreren in de maatschappij.

Hoewel in de nasleep van het vredesakkoord een spectaculaire daling van het aantal burgerslachtoffers werd opgetekend, waren er op andere vlakken tekortkomingen. Zo ontstond er na de demobilisatie van de FARC een machtsvacuüm waardoor andere groeperingen voormalige FARC-gebieden konden inpalmen. Het gaat in dezer om het ELN, dissidenten van de FARC, neo-paramilitairen en ook georganiseerde misdaadbendes. Deze groeperingen raakten mettertijd meer en meer versnipperd en zijn ook onderling beginnen strijden om meer territoriale controle, een dynamiek die overigens nog versterkt werd door de coronapandemie. Hun handelswijze lijkt steeds meer gedreven door puur economisch gewin uit illegale activiteiten, eerder dan de ideologische drijfveren van weleer. Dit alles zorgde voor een stijging van de geweldscijfers vanaf 2020.

Sinds het aantreden van president Petro heeft de Colombiaanse regering voorgenomen om onderhandelingen te starten met acht verschillende soorten gewapende groepen. Deze werden eind 2022 aangevat en hebben als doel gelijktijdige wapenstilstanden te bekomen en, op langere termijn, voor een permanente ontwapening en verbetering van de veiligheidssituatie te zorgen. Het plan, dat bekend staat als Paz Total (Totale Vrede), kende tot nu toe een erg grillig verloop. Er werd onder meer een staakt-het-vuren met het ELN bekomen tussen augustus 2023 en augustus 2024, maar dit werd niet verlengd en een tweede poging hiertoe mislukte. Met de EMC en de SM (twee belangrijke dissidenten van het FARC-EP) werd tevens een staakt-het-vuren bereikt dat nadien is afgesprongen. Doorheen 2024 kenden al deze groeperingen bovendien afsplitsingen binnen hun eigen rangen, die op hun beurt wel verder onderhandeldden met de regering. Voor het overige werden onder Paz Total ook onderhandelingen gevoerd met stedelijke bendes, die een wisselend succes kenden. Met de Clan del Golfo, de grootste neo-paramilitaire groep in Colombia, voerde de regering vooralsnog geen vredesgesprekken al werd een eerste aanzet hiertoe wel gegeven.

Zowel uit de EUAA Colombia Country Focus van december 2022 (beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf), de UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia van augustus 2023

(beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html>) als de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 10 april 2025 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20250410.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. De landeninformatie wijst eveneens uit dat het Paz Total-plan een wisselende impact heeft gehad.

Allereerst is het aantal confrontaties tussen de regeringstroepen en de gewapende groepen aanzienlijk gedaald. Sinds het afspringen van enkele staakt-het-vurens eind 2024 zijn dergelijke confrontaties echter weer gestegen. Wat betreft het aantal vijandelijkheden tussen gewapende groepen onderling, wordt over het algemeen een stijging vastgesteld. Aan de grondslag hiervan liggen de vele interne splitsingen alsook de concurrentiële belangen in illegale economieën. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het platteland en in afgelegen rurale gebieden. Het gaat om een aantal specifieke departementen, met name Antioquia, Arauca, zuidelijk Bolívar, Caquetá, Cauca, Chocó, zuidelijk Córdoba, Guaviare, Magdalena Medio, Meta, Nariño, Norte de Santander, Putumayo, Tolima en de Pacifische regio Valle del Cauca. Een recent voorbeeld van het geweld in deze zin, zijn de aanvallen van het ELN binnen de regio Catatumbo (Norte de Santander) in januari 2025. Het bestaan van gewapend conflict in bovenstaande departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld.

Uit de voornoemde landeninformatie blijkt tevens dat het merendeel van de gewapende groepen hun grondgebied heeft kunnen uitbreiden. Het gaat opnieuw voornamelijk om plattelandszones in de hierboven vernoemde departementen en regio's. Daar waar een van de gewapende groepen een exclusieve invloed uitoefent, nemen zij bepaalde functies van de staat over en oefenen zij verregaande sociale controle uit. De plaatselijke bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Er vinden ook gewelddadige incidenten plaats zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, ontvoeringen en verdwijningen, het gebruik van landmijnen en bloedbaden (massacres). Specifieke profielen die hierbij geïnviseerd worden zijn sociale leiders, mensenrechtenactivisten en gedemobiliseerde FARC-strijders. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenwel dat de deze toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld voornamelijk doelgericht is. Aldus heeft dit geen uitstaans met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat ook de slachtoffers van dit type geweld geïnviseerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Oud artikel 39/59, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen

of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Oud artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekschrift

Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van artikel 1 A (2) van het Vluchtelingenverdrag en oud artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van oud artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster vordert de bestreden beslissing te vernietigen en in hoofddeorde om haar als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde haar de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen.

3.2. Stukken

3.2.1. Verzoekster voegt volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

- verzoek om beschermende maatregelen van 31 augustus 2016 (stuk 2);
- officiële klacht van 4 september 2016 m.b.t. gedwongen verplaatsing (ontheemding) (stuk 3);
- verklaring verder onderzoek moord de heer J.L.G. van de Fiscalía van 10 februari 2025 (stuk 4);
- officiële verklaring van de heer J.P.J.G. van 29 september 2016 (stuk 5);
- schriftelijke beschuldiging van 30 augustus 2018 i.k.v. ontvoering van de heer J.P.J.G. (stuk 6);
- aanvraag administratieve vergoeding wegens slachtoffer gedwongen verplaatsing van mevrouw L.F.J.G. en mevrouw M.M.J. van 13 maart 2020 (stuk 7);
- afschrift van klacht vanwege mevrouw L.F.J.G. van 10 april 2023 (stuk 8);
- officiële verklaring van la Fiscalía 73 van 17 april 2023 m.b.t. mevrouw L.F.J.G. als slachtoffer van gedwongen verplaatsing (ontheemding) (stuk 9);
- COI FOCUS van Cedoca m.b.t. veiligheidssituatie Colombia van 10 april 2025 (update) (stuk 10).

3.2.2. Op 17 april 2026 dient de commissaris-generaal, overeenkomstig oud artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota in (rechtsplegingsdossier, stuk 7) waarin zij verwijst naar volgende rapporten en er de weblink van vermeldt:

- EUAA “*Colombia Country Focus*” van december 2025;
- UNHCR “*International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia*” van augustus 2023;
- COI Focus “*Colombia: veiligheidssituatie*” van 10 april 2025.

3.2.3. Op 21 april 2026 legt verzoekster een aanvullende nota neer met volgende stukken in bijlage:

- verzoek om beschermende maatregelen van 31 augustus 2016 en vrije vertaling verzoek om beschermende maatregelen van 31 augustus 2016 (stuk 2a en 2b);
- officiële klacht van 4 september 2016 m.b.t. gedwongen verplaatsing en eensluidende verklaring (ontheemding) (stuk 3a en 3b);
- verklaring verder onderzoek moord de heer J.L.G. van de Fiscalía van 10 februari 2025 met de vrije vertaling (stuk 4a en 4b);
- officiële verklaring van de heer J.P.J.G. van 29 september 2016 met de vrije vertaling (stuk 5a en 5b);
- schriftelijke beschuldiging van 30 augustus 2018 i.k.v. ontvoering van de heer J.P.J.G. met de vrije vertaling (stuk 6a en 6b);
- aanvraag administratieve vergoeding wegens slachtoffer gedwongen verplaatsing van mevrouw L.F.J.G. en mevrouw M.M.J. van 13 maart 2020 met de eensluidende vertaling (stuk 7a en 7b);
- afschrift van klacht vanwege mevrouw L.F.J.G. van 10 april 2023 met de eensluidende verklaarde vertaling (stuk 8a en 8b);
- officiële verklaring van la Fiscalía 73 van 17 april 2023 m.b.t. mevrouw L.F.J.G. als slachtoffer van gedwongen verplaatsing (ontheemding) met eensluidende verklaarde vertaling (stuk 9a en 9b).

De Spaanstalige versie van deze stukken werd reeds voorgelegd bij het CGVS.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

3.3.2. Motieven van de bestreden beslissing

In de bestreden beslissing wordt vooreerst gewezen op het feit dat verzoekster zich voor haar verzoek om internationale bescherming baseert op dezelfde asielmotieven die ook door haar moeder werden aangehaald. Deze motieven en de bespreking ervan worden weergegeven in huidige bestreden beslissing. Vervolgens wordt een motivering gegeven inzake oud artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

3.3.3. Beoordeling in het licht van oud artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

3.3.3.1. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoekster zich op dezelfde motieven beroept voor haar verzoek om internationale bescherming als haar moeder J.G.L.F. Dit wordt door verzoekster niet betwist. De middelen uiteengezet in huidig verzoekschrift zijn identiek aan deze uiteengezet in het verzoekschrift van verzoekers moeder J.G.L.F.

3.3.3.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 350 913 van 28 juli 2026 het verzoek om internationale bescherming van verzoeksters moeder J.G.L.F. geweigerd. In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

“3.3.3. Beoordeling in het licht van oud artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

3.3.3.1. Verzoekster voert volgende vrees aan. In 2014 raakte de familie van verzoekster betrokken bij een burenruzie met bendeleden. Dit leidde tot bedreigingen en afpersing, waarna de situatie in 2016 escaleerde met de moord op de partner van verzoekster. Als gevolg hiervan werden verzoekster en haar familie onder politiebescherming geëvacueerd naar een andere wijk en officieel erkend als ontheemden. Om financiële redenen zagen zij zich in 2022 genoodzaakt terug te keren naar Copacabana. In 2019 werd verzoeksters broer ontvoerd en mishandeld. Hij diende klacht in en als gevolg hiervan zijn de verantwoordelijke bendeleden veroordeeld tot gevangenisstraffen. In mei 2022 is haar broer gevlucht en heeft hij asiel aangevraagd in België. Verzoekster werd ook nog in april 2023 achtervolgd door een bendelid dat haar bedreigde met een vuurwapen. Gezien de aanhoudende dreiging besloot ook verzoekster, samen met haar partner, Colombia te verlaten in juni 2023. Verzoeksters dochter bleef in Colombia en werd soms opgewacht en achtervolgd door bendeleden als ze van de universiteit kwam. Zij reisde in juli 2024 naar België.

3.3.3.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoekster geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit blijkt dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet naar zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

3.3.3.3. Vooreerst wordt in de bestreden beslissing benadrukt dat er geen actuele vrees in hoofde van verzoekster aanwezig is. Zij heeft immers familieleden met hetzelfde profiel die nog steeds in Colombia verblijven. De broer van verzoekster die slachtoffer werd van ontvoering en mishandeling deed bovendien op 27 oktober 2025 vrijwillig afstand van zijn asielpcedure in België. Verzoeksters moeder die heeft meegewerkt aan een aangifte en onderzoeken tegen de benedelen, bevindt zich op heden nog altijd in Medellín. Daarnaast woont de zus van verzoekster nog steeds in hetzelfde huis in Copacabana.

Verzoekster stelt dat deze elementen haar gegronde vrees niet ontkrachten nu de beoordeling individueel dient te gebeuren, zij heeft een vrees omwille van haar rol als getuige, haar zichtbaarheid voor de bende en de erkenning als slachtoffer van gedwongen verplaatsing. Bovendien meent verzoekster dat het loutere feit dat haar moeder en zus zich nog in Colombia bevinden, niets zegt over de veiligheid en menswaardigheid van hun bestaan. Zij leven immers geen veilig leven. Het uitblijven van een nieuw incident is geen bewijs van afwezigheid van risico. Dat familieleden (nog) niet zijn gevlucht wil niet zeggen dat er geen reëel risico bestaat.

De Raad stelt vast dat verzoekster met haar betoog in wezen volhardt in haar eerder afgelegde verklaringen en haar eigen appreciatie geeft van de risico's die zij bij terugkeer meent te lopen. Hiermee weerlegt zij evenwel niet de pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing dat meerdere naaste familieleden, waaronder haar moeder en zus die volgens haar verklaringen eveneens betrokken waren bij de aangehaalde feiten of er kennis van hadden (administratief dossier notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 3 februari 2025, p. 10), gedurende jaren in Colombia zijn blijven leven. Waar zij stelt dat de beoordeling individueel dient te gebeuren en dat de situatie van haar familieleden daarom niet doorslaggevend is, merkt de Raad op dat de commissaris-generaal deze elementen niet als enig motief heeft gehanteerd, maar ze terecht heeft betrokken bij de globale en algemene beoordeling van de gegrondheid van haar asielrelaas. De commissaris-generaal kan in redelijkheid rekening houden met het gegeven dat de betrokken familieleden gedurende een aanzienlijke periode in Colombia zijn blijven wonen zonder dat er concrete of actuele problemen zijn gebeurd.

Verzoekster stelt verder dat haar broer vrijwillig is teruggekeerd om hun moeder te ondersteunen bij haar vertrek, hetgeen de ernst van de situatie en de noodzaak tot bescherming juist benadrukt.

De Raad acht dit weinig verenigbaar met de voorgehouden ernst van de dreiging. Indien de dreiging vanwege de betrokken benedeleden nog steeds een dergelijke ernst en actualiteit vertoonde als door verzoekster wordt voorgehouden, kan worden verwacht dat zulks ook gevolgen zou hebben voor haar broer, gelet op zijn prominente betrokkenheid bij de aangehaalde feiten. De terugkeer van haar broer vormt een relevante indicatie die de voorgehouden vrees voor vervolging relateert. Verzoekster brengt bovendien geen elementen bij waaruit blijkt dat zijn situatie dermate precair is dat hieruit alsnog een actuele vervolgingsvrees kan worden afgeleid. Haar betoog betreft aldus slechts beweegredenen van de terugkeer van haar broer zonder concreet in te gaan op de vaststelling dat hij ondanks het gevaar en de dreiging is teruggekeerd. Ten overvloede voegt de Raad hieraan toe dat het feit dat verzoeksters broer vrijwillig afstand heeft gedaan van zijn asielaanvraag het gevolg is van een bewuste keuze.

Daarnaast is het betoog over het gebrek aan financiële middelen van haar familieleden om Colombia te verlaten evenmin relevant nu de vraag waarom bepaalde familieleden in Colombia zijn gebleven, los staat van de vaststelling dat zij er effectief zijn blijven wonen zonder dat uit voorliggende elementen blijkt dat zij worden gevisieerd. Zelfs indien wordt aangenomen dat financiële beperkingen hun vertrek hebben bemoeilijkt, verklaart dit niet waarom verzoeksters moeder, zus en broer gedurende een aanzienlijke periode in Colombia hebben kunnen verblijven of er opnieuw verblijven.

3.3.4.4. Verder wordt in de motieven van de bestreden beslissing gesteld dat de recente vervolging niet geloofwaardig is. In dit verband wordt benadrukt dat de beweerde aanleiding van vertrek niet kan worden gevolgd nu de verklaringen van verzoekster en haar man over de gebeurtenissen – vooral wat betreft achtervolgingen en bedreigingen – sinds de ontvoerders van haar broer zijn veroordeeld, vaag en algemeen zijn. Zij kunnen evenmin een chronologisch overzicht geven. Haar man weet niet wie hen viseerde en kan geen details geven over de benedeleden. Ook de broer van verzoekster bevestigt het verhaal over “T.(...)” – de persoon waartegen verzoekster een klacht heeft ingediend maar die intussen vrijgelaten is – niet en stelt dat verzoekster al in 2022 wilde vertrekken. Verder beweren verzoekster en haar man dat ze plots zijn gevlucht, maar dit klopt niet met het feit dat ze al eerder paspoorten hadden en in april 2023 melding maakten van het zoeken van “politieke hulp” in België. Uiteindelijk vertrokken ze pas drie maanden na het laatste incident, wat niet wijst op een dringend vertrek. Ook de beweerde aanleiding van het vertrek van verzoeksters dochter is niet geloofwaardig

In het verzoekschrift meent verzoekster dat haar vrees gegrond is en het risico op lijden van ernstige schade reëel is. Volgens verzoekster is verweerder er niet in geslaagd om een tegenbewijs te leveren nu de meest recente bedreiging van april 2023, waarbij er een vuurwapen werd gebruikt om verzoekster te bedreigen, bevestigt dat de dreiging actueel en gepersonaliseerd is. Zij wijst op het feit dat de gebeurtenissen lopen sinds 2016 en dat het langdurig en traumatisch feitencomplex ervoor hebben gezorgd dat zij en haar partner moeite hebben met exacte data of om een perfecte chronologie weer te geven. Dat haar partner niets weet over wie zij vrezen, is evenmin correct nu hij heeft kunnen aangeven dat het om een bende gaat met talrijke leden.

De Raad benadrukt dat hoewel bepaalde traumatische ervaringen een impact kunnen hebben op de precisie van verklaringen, dit verzoekster niet ontslaat van haar verplichting om een voldoende coherent, aannemelijk en doorleefd relaas naar voren te brengen. In casu blijkt evenwel dat de vastgestelde vaagheden en inconsistenties betrekking hebben op kernelementen van het asielrelaas en niet louter op bijkomstige details.

Waar verzoekster aanvoert dat geen perfecte tijdslijn mag worden verwacht, wijst de Raad erop dat wel mag worden verwacht dat de verklaringen in hun geheel coherent en geloofwaardig zijn, quod non in casu. De Raad treedt verweerder bij waar deze oordeelt dat van verzoekster en haar partner redelijkerwijze kan worden verwacht dat zij meer specifieke en consistente informatie kunnen verstrekken over de personen die hen gedurende meerdere jaren zouden hebben gevisieerd. Inzake de aangehaalde kernelementen, waaronder feiten van geweld en bedreigingen, stelt de Raad vast dat deze elementen niet worden ondersteund door voldoende consistente en geloofwaardige verklaringen. De reeds neergelegde en beoordeelde documenten vermogen niet om de vastgestelde tekortkomingen in haar relaas te herstellen, nu zij geen sluitend bewijs leveren van de door haar persoonlijk aangevoerde vervolgingsfeiten.

De vastgestelde vaagheden en inconsistenties zijn niet louter bijkomstig, maar hebben betrekking op wezenlijke elementen van het relaas, waaronder de identiteit van de daders, de concrete aanleiding van de bedreigingen en het tijdsverloop van de gebeurtenissen. In deze omstandigheden kan verzoekster niet worden gevolgd waar zij stelt dat verweerder de 'beoordelingsnormen' onjuist of disproportioneel zou hebben toegepast. Zij beperkt zich in wezen tot het herhalen van haar verklaringen en het geven van alternatieve interpretaties, wat geen afbreuk doet aan de pertinente en draagkrachtige motivering van de bestreden beslissing.

3.3.3.5. In zoverre wordt gesteld dat er geen motivering werd gegeven waarom de kern, met name de moord, ontheemding, ontvoering en de officiële erkenning als slachtoffer van gedwongen verplaatsing, ondersteund door een officiële akte van het openbaar ministerie in Colombia, niet volstaat om de vrees te objectiveren, stelt de Raad vast dat deze elementen op zich niet worden betwist, doch dat het louter bestaan ervan niet volstaat om een gegronde vrees voor vervolging in hoofde van verzoekster aannemelijk te maken. Het komt verzoekster immers toe een voldoende coherent en geloofwaardig verband aan te tonen tussen deze feiten en een persoonlijke, actuele dreiging, waartoe zij in casu niet slaagt. De documenten die verzoekster neerlegt, met inbegrip van de officiële akte van het openbaar ministerie in Colombia, vermogen de vastgestelde tekortkomingen in haar verklaringen niet te herstellen, nu zij geen uitsluitel bieden over de omstandigheden waarin verzoekster persoonlijk en actueel zou worden gevisieerd.

3.3.3.6. In de bestreden beslissing wordt vervolgd dat er voor verzoekster en haar familie in het verleden bescherming beschikbaar was, zoals blijkt uit haar verklaringen en uit de neergelegde documenten. Bovendien maakt de familie daar nog altijd gebruik van. De dochter kan echter niet uitleggen waaruit deze maatregelen precies bestonden, behalve dat de politie soms langskwam, wat wijst op desinteresse in hun veiligheidssituatie. Daarnaast werd niet aannemelijk gemaakt dat er recente gebeurtenissen zijn die bescherming noodzakelijk maken. Indien er zich in de toekomst dergelijke feiten zouden voordoen, is het een redelijke verwachting dat ze zich in de eerste plaats tot de nationale autoriteiten zouden wenden voor bescherming, uit de beschikbare informatie blijkt dat Colombia beschikt over een functioneel overheidsapparaat.

In het verzoekschrift stelt verzoekster dat er geen bescherming kan worden verleend door de Colombiaanse autoriteiten en dat de erkenning als ontheemde en de beschermingsmaatregelen in het verleden er niet toe hebben geleid dat de dreiging ophield.

Verzoekster kan niet worden gevolgd. Zoals de commissaris-generaal terecht stelt, hebben verzoekster en haar familieleden reeds bescherming ontvangen van de Colombiaanse overheden. Uit de beschikbare landeninformatie (administratief dossier, map 'Landeninformatie', COI Focus, "Colombia. Beschermingsmogelijkheden" van 14 mei 2024) blijkt dat Colombia beschikt over een robuust wettelijk kader met toegankelijke en transparante procedures om bescherming aan te vragen. Colombiaanse onderdanen hebben via de Fiscalía toegang tot een juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, hetgeen ook blijkt uit het aantal jaarlijks ingediende klachten bij de Fiscalía. Er rijzen evenwel vragen omtrent de effectiviteit van de Colombiaanse overheidsbescherming. De Raad benadrukt in dit verband dat de bescherming die de nationale overheid biedt, volgens oud artikel 48/5, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet, doeltreffend moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden; het volstaat dat redelijke maatregelen zijn genomen. De overheid heeft de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. De Raad betwist niet dat het Colombiaanse rechtssysteem pijnpunten kent waardoor de Fiscalía er bijvoorbeeld veelal niet in slaagt om alle ingediende klachten om te zetten in een rechtszaak en daders te veroordelen. Uit de voorliggende landeninformatie blijkt evenwel niet dat er in Colombia sprake is van een systematisch falen of structurele ontoereikendheid in overheidsbescherming, laat staan dat elke overheidsbescherming totaal afwezig zou zijn. Evenmin blijkt uit

de algemene landeninformatie dat elke procedure om overheidsbescherming te verkrijgen bij voorbaat zinloos dan wel ondoeltreffend of zelfs gevaarlijk zou zijn of dat er geen enkele overheidsbescherming toegankelijk zou zijn waar redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade worden getroffen. De Raad besluit dat het Colombiaanse rechtssysteem niet perfect is, maar ook niet uitsluitend in theorie bestaat. Er kan dan ook worden aangenomen dat de Colombiaanse overheden in het algemeen bescherming kunnen en willen bieden.

Verzoekster toont gelet op voormelde pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing, evenmin aan dat zij niet opnieuw bescherming en/of hulp zou kunnen verkrijgen van de in Colombia aanwezige beschermingsautoriteiten. Verzoekster en haar familieleden hebben immers meerdere keren een klacht ingediend en hulp gezocht bij en ontvangen van de Colombiaanse autoriteiten. Verzoekster heeft verklaard dat zij na het neerleggen van een klacht bij de politie, enkele weken later onder politiebescherming zijn vertrokken uit de wijk waar zij woonden. Daarnaast hebben de getuigenissen van haar familieleden ertoe geleid dat zij werden erkend als ontheemden. Verder stelde verzoekster dat de bendeleden die verantwoordelijk waren voor de ontvoering en mishandeling van haar broer, door het Colombiaanse gerecht werden berecht en veroordeeld tot gevangenisstraffen (notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 3 februari 2025, p. 8 en 11-13). In dit verband verwijst de Raad naar de stukken die verzoekster heeft neergelegd en die zich in het administratief dossier bevinden.

Hieruit blijkt dat de Colombiaanse autoriteiten wel degelijk bescherming hebben verleend. Dat verzoekster en haar familieleden ondanks deze maatregelen nog bedreigingen zouden hebben ontvangen, volstaat niet om te besluiten dat de geboden bescherming ontoereikend is. De Raad herhaalt hier dat een absolute bescherming immers niet kan worden verwacht.

Verzoekende partij kan aldus niet stellen dat zij geen toegang heeft tot overheidsbescherming. De Raad sluit zich bijgevolg aan bij de pertinente en terechte motieven van de bestreden beslissing, die als hier overgenomen worden beschouwd.

Gezien verzoekster bescherming heeft verkregen van haar nationale overheden en er redelijkerwijze kan worden verwacht dat zij deze bescherming opnieuw zal kunnen krijgen als dit nodig is, is haar verwijzing naar oud artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet dienstig.

3.3.3.7. Waar verzoekster verwijst naar haar risicoprofiel als vrouw en het feit dat dit een bijkomend risico vormt, stelt de Raad vast dat het louter verwijzen naar een (risico)profiel op zich niet voldoende is om een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Verzoekster kan zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing en middels dit betoog de vrees voor vervolging niet in concreto aantonen. Indien verzoekster meent dat zij het slachtoffer is of het slachtoffer kan worden in dit verband, kan verzoekster zich wenden tot de Colombiaanse autoriteiten. Uit de landeninformatie (administratief dossier, map 'Landeninformatie', COI Focus, "Colombia. Beschermingsmogelijkheden" van 14 mei 2024, p. 11-12) blijkt immers dat Colombia over een uitgebreid wettelijk kader ter bevordering van vrouwenrechten en gendergelijkheid beschikt, met grondwettelijke bepalingen over non-discriminatie en politieke participatie, en wetten die geweld tegen vrouwen strafbaar stellen.

3.3.3.8. Verzoekster weerlegt de motivering inzake de neergelegde documenten niet. Zij legt immers dezelfde stukken neer die in het kader van de asielprocedure al werden behandeld en beoordeeld. De Raad herhaalt dat het opnieuw verwijzen naar reeds neergelegde stukken en het volharden in hun bewijswaarde, zonder in concreto de hiervoor geciteerde motivering dienaangaande te weerleggen, allerminst een ernstig verweer is.

3.3.3.9. Voorgaande vaststellingen volstaan voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en oud artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen."

3.3.3.3. In zoverre verzoekster in haar verzoekschrift en aanvullende nota verwijst naar reeds neergelegde documenten benadrukt de Raad dat deze stukken reeds door de commissaris-generaal in ogenschouw zijn genomen en werden beoordeeld als volgt:

"De overige door u neergelegde documenten kunnen deze beoordeling niet ombuigen. De paspoorten, identiteitskaarten, en de kopie van jullie huwelijksakte tonen jullie nationaliteit, identiteit en uw huwelijk aan. Dit zijn allemaal zaken die niet ter discussie staan in deze beslissing.

De door jullie neergelegde documenten en foto's tonen aan dat uw toenmalige partner werd vermoord, dat uw familie daarna werd ontheemd, dat uw broer in 2019 slachtoffer was van een criminele ontvoering, en dat uw broer in dat verband getuigenissen heeft afgelegd. Zij werpen evenwel geen ander licht op de bovenstaande beoordeling wat betreft de recentere door u beweerde gebeurtenissen, die geleid zouden hebben tot uw vertrek en waarop u uw actuele vrees baseert."

Door het louter opnieuw verwijzen naar deze stukken, zonder de motivering ervan van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten, kan verzoekster geen pertinent verweer voeren hiertegen.

3.3.3.4. Voorgaande vaststellingen volstaan voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en oud artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

3.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.4.1. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoekster, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekster dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in oud artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoonde waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek wordt geviséerd.

3.3.4.2. De Raad wijst erop dat overeenkomstig oud artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet de status van subsidiaire bescherming wordt toegekend aan een verzoeker, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van oud artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Op basis van de meest recente landeninformatie, met name UNHCR *“International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia”* van augustus 2023, CEDOCA, *“COI Focus Colombia: veiligheidssituatie”* van 10 april 2025 en EUAA, *“Colombia Country Focus”* van december 2025 wordt in de aanvullende nota van de commissaris-generaal van 17 april 2026 het volgende uiteengezet over de veiligheidssituatie in Colombia:

“Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

In Colombia vond de afgelopen vijf decennia een gewapend conflict plaats tussen de Colombiaanse autoriteiten en verschillende rebellengroeperingen, met als belangrijkste de FARC en het ELN. Evenzeer verschenen paramilitaire groepen op het toneel. Vanaf de jaren ‘2000 konden de rebellen geleidelijk aan worden verdreven naar de periferie van het land en vond een ontwapening van de paramilitairen plaats. Er werd bovendien op 30 november 2016 een historisch vredesakkoord ondertekend tussen de FARC en de Colombiaanse regering. Het merendeel van de FARC-strijders legde de wapens neer en kon zich geleidelijk aan re-integreren in de maatschappij.

Hoewel in de nasleep van het vredesakkoord een spectaculaire daling van het aantal burgerslachtoffers werd opgetekend, waren er op andere vlakken tekortkomingen. Zo ontstond er na de demobilisatie van de FARC een machtsvacuüm waardoor andere groeperingen voormalige FARC-gebieden konden inpalmen. Het gaat in dezer om het ELN, dissidenten van de FARC, neo-paramilitairen en ook georganiseerde misdaadbendes. Deze groeperingen raakten mettertijd meer en meer versnipperd en zijn ook onderling beginnen strijden om meer territoriale controle, een dynamiek die overigens nog versterkt werd door de coronapandemie. Hun handelswijze lijkt steeds meer gedreven door puur economisch gewin uit illegale activiteiten, eerder dan de ideologische drijfveren van weleer. Dit alles zorgde voor een stijging van de geweldscijfers vanaf 2020.

Sinds het aantreden van president Petro heeft de Colombiaanse regering voorgenomen om onderhandelingen te starten met acht verschillende soorten gewapende groepen. Deze werden eind 2022 aangevat en hebben als doel gelijktijdige wapenstilstanden te bekomen en, op langere termijn, voor een permanente ontwapening en verbetering van de veiligheidssituatie te zorgen. Het plan, dat bekend staat als Paz Total (Totale Vrede), kende tot nu toe een erg grillig verloop. Er werd onder meer een staakt-het-vuren met het ELN bekomen tussen augustus 2023 en augustus 2024, maar dit werd niet verlengd en een tweede poging hiertoe mislukte. Met de EMC en de SM (twee belangrijke dissidenten van het FARC-EP) werd tevens

een staakt-het-vuren bereikt dat nadien is afgesprongen. Doorheen 2024 kenden al deze groeperingen bovendien afsplitsingen binnen hun eigen rangen, die op hun beurt wel verder onderhandelden met de regering. Voor het overige werden onder Paz Total ook onderhandelingen gevoerd met stedelijke bendes, die een wisselend succes kenden. Met de Clan del Golfo, de grootste neo-paramilitaire groep in Colombia, voerde de regering voorts nog geen vredesgesprekken al werd een eerste aanzet hiertoe wel gegeven.

Zowel uit de EUAA Colombia Country Focus van december 2025 (beschikbaar op https://www.euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2025-12/2025_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_Focus.pdf), de UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia van augustus 2023 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html>) als de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 10 april 2025 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20250410.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. De landeninformatie wijst eveneens uit dat het Paz Total-plan een wisselende impact heeft gehad.

Allereerst is het aantal confrontaties tussen de regeringstroepen en de gewapende groepen aanzienlijk gedaald. Sinds het afspringen van enkele staakt-het-vurens eind 2024 zijn dergelijke confrontaties echter weer gestegen. Wat betreft het aantal vijandelijkheden tussen gewapende groepen onderling, wordt over het algemeen een stijging vastgesteld. Aan de grondslag hiervan liggen de vele interne splitsingen alsook de concurrentiële belangen in illegale economieën. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het platteland en in afgelegen rurale gebieden. Het gaat om een aantal specifieke departementen, met name Antioquia, Arauca, zuidelijk Bolívar, Caquetá, Cauca, Chocó, zuidelijk Córdoba, Guaviare, Magdalena Medio, Meta, Nariño, Norte de Santander, Putumayo, Tolima en de Pacifische regio Valle del Cauca. Een recent voorbeeld van het geweld in deze zin, zijn de aanvallen van het ELN binnen de regio Catatumbo (Norte de Santander) in januari 2025. Het bestaan van gewapend conflict in bovenstaande departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld.

Uit de voornoemde landeninformatie blijkt tevens dat het merendeel van de gewapende groepen hun grondgebied heeft kunnen uitbreiden. Het gaat opnieuw voornamelijk om plattelandszones in de hierboven vernoemde departementen en regio's. Daar waar een van de gewapende groepen een exclusieve invloed uitoefent, nemen zij bepaalde functies van de staat over en oefenen zij verregaande sociale controle uit. De plaatselijke bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Er vinden ook gewelddadige incidenten plaats zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, ontvoeringen en verdwijningen, het gebruik van landmijnen en bloedbaden (massacres). Specifieke profielen die hierbij geïdентificeerd worden zijn sociale leiders, mensenrechtenactivisten en gedemobiliseerde FARC strijders. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenwel dat de deze toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld voornamelijk doelgericht is. Aldus heeft dit geen uitstaans met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat ook de slachtoffers van dit type geweld geïdентificeerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris generaal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

Het wordt niet betwist dat er in Colombia een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich echter niet uit over het hele land maar concentreert zich op het platteland van een aantal geografische gebieden. Er moet dus een onderscheid worden gemaakt tussen het platteland en de grootsteden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus te worden gericht op de regio waar de verzoekers

leven (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze personen in deze regio of op de route daarheen een risico lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op de verklaringen over verzoeksters herkomst en verblijfplaatsen in Colombia (administratief dossier, 'verklaring DVZ' d.d. 10 januari 2025, vraag 10 en notities van het persoonlijk onderhoud (NPO), p. 4) en de bovenstaande vaststellingen waaruit blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekster voorgehouden problemen in Colombia, moet de veiligheidssituatie in Copacabana in het departement Antioquia worden beoordeeld, waar verzoekster voor haar vertrek uit Colombia woonde.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat in de rurale gebieden van het departement Antioquia sprake is van een gewapend conflict, maar dat dit niet automatisch een reëel risico meebrengt op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld. Het geweld is voornamelijk doelgericht. Hoewel een aantal stedelijke gebieden van dit departement beïnvloed kunnen worden door dit geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er hier sprake is van een gewapend conflict in de zin van oud artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarop voormelde analyse is gestoeld niet langer correct, dan wel actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal de verkeerde conclusies hieruit zou hebben getrokken. De informatie waarnaar verzoekster in het verzoekschrift verwijst en waaruit ze citeert ligt, voor zover zij niet dezelfde is, immers in lijn met deze waarop voormelde analyse is gestoeld.

3.3.4.3. Verzoekster toont gelet op het voorgaande niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van oud artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van oud artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van oud artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Evenmin maakt verzoekster een vrees voor vervolging in de zin van artikel 3, 1) en 5) juncto artikel 9 van de Verordening (EU) 2024/1347 of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 3, 6) juncto artikel 15 van de Verordening (EU) 2024/1347 aannemelijk daar de materiële voorwaarden om als vluchteling erkend te worden en ter verkrijging van de subsidiaire bescherming dezelfde gebleven zijn.

3.3.6. Waar verzoekster vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in oud artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juli tweeduizend zesentwintig door:

A. DE SMET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

A. DE SMET